

Isidret, el cel per un cigarret

La boira és espessa, no s'hi guipa re. L'Isidret, però, continua avançant amb la mangala, sentint-se estranyament lleuger, com bressolat per aquells núvols baixos de cotó fluix. Comença a pensar que s'ha perdut quan, tot d'una, veu una caseta que li recorda la del tancat on fa l'hort. Vacil·la i, quan passa endins, queda estupefacte. Hi ha un seguit d'homes de blanc, dempeus darrere d'un llarg taulell atenent els qui, com ell, van entrant. Un li fa un gest perquè s'acosti.

—Benvingut! Em dic Gabriel. Si em diu el seu nom per dirigir-m'hi —fa el de blanc, amb una amabilitat professional.

—Em dic Isidret, però... es pot saber on soc?

—Molt de gust, Isidret. Sou al cel, al servei d'admissions. Ara li explic...

—Quin cel?

—Bé, de cel només n'hi ha un... El cel.

—I què collons hi faig jo, al cel!

—Home, bé deu d'haver fet algun mèrit. Altrament, hauria anat cap avall. Ja m'entén...

—No, no entenc res de res! No sé on soc, ni qui és aquesta gent, ni...

En Gabriel sospira. Un altre! Fa temps que pensa que des que van unificar el servei, això no funciona. Abans era ben bé una altra cosa: hi havia una selecció prèvia i els senils s'atenien a banda. Ara, així, tots barrejats, és un desgavell! Els qui tenen demència no retenen ni comprenen re i es fan cues, hi ha discussions.

—S'ha mort, Isidret, per això és aquí, al cel. Enhorabona!

—Estàs ben sonat, tu!

En Gabriel no s'immuta; li han dit coses pitjors. Desvia la vista, agafa la bossa i la posa damunt del taulell.

—Tingui, Isidret, això és per vostè! És la roba que durà aquí. Abans de posar-se-la, ha de dutxar-se. Les dutxes i el vestuari són...

—Canviar-me? Que no vaig bé com vaig ara?

—No, Isidret, aquí tots ens vestim de blanc, amb la mateixa roba.

—Amb la mateixa roba?

—Sí, perquè aquí tothom és igual, s'han acabat les distincions, els privilegis... Som fills de Déu i ja no hi ha rics ni pobres. És part de la benaurança celestial —diu en Gabriel, repetint d'esma les paraules del manual.

L'Isidret es mira la bossa de roba, es mira l'àngel i arrufa les celles.

—On puc agafar un taxi? Vull tornar al poble!

—Isidret, ja no hi pot tornar, al poble. S'ha mort, carai!

—Qui s'ha mort?

—Vostè i els qui veu aquí! Tots són difunts, tots han traspassat recentment!

—No, no ho crec. Prou me'n recordaria jo si...

—Potser dormia. De vegades passa així, durant el son.

—Què és el que passa?

—Que un es mor, Isidret.

—Un es mor... Sí, això ja ho sabem tots. De vell cap enllà no en passa cap... Jo, quan arribi el dia, vull que m'enterrin a...

—Ja ha arribat el dia, Isidret! El dia i l'hora li ha arribat! —insisteix en Gabriel, aixecant la veu. Després agafa aire i s'obliga a no perdre les maneres—. Ara re li farà mal i no haurà de patir més. Per fi, pot descansar de penes i treballs!

—El metge m'ha dit que no el deixi, l'hort. Cada dia hi treballo! I tinc noranta-dos anys, eh? Una neta meva, que també és metgessa, m'ha garantit que viuré fins als cent!

—Doncs, no ha estat el cas, Isidret! Em sap greu, és mort!

—Qui és mort?

En Gabriel sent tot d'un plegat un impuls ferotge, clou el puny i pica amb totes les forces damunt del taulell. Amb l'altra mà li allarga la bossa amb la roba i li clava els ulls blau cel.

—Vostè! L'ha dinyat, Isidret! —li crida aspre, sil·labejant cada mot—. Ara vagi pel passadís fins al fons. Allà hi ha dutxes i vestuari. Vinga!

L'Isidret agafa la bossa i, remugant, enfila cap allà. Amb això, els altres àngels i finats es miren en Gabriel, que amaga la cara sota les mans. El silenci sobtat permet que a fora se senti l'inici d'una cantata de Bach.

L'Isidret pensa que, si això era passar a millor vida, l'han ben enganyat. Perquè, des que ha arribat aquí, tot són ordres, prohibicions i una irritant obsessió per la neteja: l'han obligat a dutxar-se i a canviar-se de roba; li han pres les claus de casa, els quatre calerons que duia, el tabac, la gorra, les ulleres de sol i la mangala. Ell prou els ha dit el nom del porc, però no ha servit de res. Li han tornat a sortir amb la història de la benaurança celestial i que ja no haurà de menester el que li calia quan es comptava entre els vius.

Ara tots passen al menjador. L'Isidret es mira amb disgust els pantalons i la samarreta blanca que li han donat. A l'altura del pit hi ha brodat el seu nom. Va per seure, però un àngel se li atansa amb aquell somriure carregós:

—Ha d'agafar una safata, és autoservei. Veu? Camini per aquí i prengui el que vulgui en la quantitat que vulgui...

—Estupend! —fa l'Isidret. Per fi una consigna plaent.

Camina mirant i remirant les plates curulles de viandes que hi ha disposades una al costat de l'altra al llarg del taulell. No reconeix les menges i tanta varietat l'aclapara. Finalment, veu un altre àngel que reomple una plata i s'hi adreça:

—Voldria unes costelletes de corder...

—Disculpi, però aquí no en servim, de carn, Isidret —legeix el nom a la samarreta—. Tenim seitan, tofu, hamburgueses de pèsols...

—Potser bacallà... O caragols... —insisteix l'Isidret.

—Disculpi, no sé si m'he explicat bé. Aquí, a la cuina, tot és d'origen vegetal. Déu, en la seva misericòrdia infinita per totes les criatures, ha disposat que només s'empri com aliment el que Ell va crear fins al tercer dia. Ja sap: fruites, hortalisses, cereals, algues...

—Algues? On s'és vist! —s'exclama l'Isidret, mirant amb decepció i angúnia la successió de plates del taulell.

—Aquí és el normal. Sàpiga que l'Altíssim ja havia establert que fos d'aquesta manera per a tota la humanitat. Tanmateix, molts dels seus profetes, a l'hora de la veritat, per tal d'evitar-se maldecaps, han fet l'orni i obviat un manament que consideraven massa impopular. —explica l'àngel al mateix temps que, amb un cullerot, li atansa una croqueta—. Tasti-la, són de moniato i xampinyons, se'n lleparà els dits!

—Però de vi sí que en tindran, oi? —pregunta l'Isidret, mossegant la croqueta amb desconfiança.

—Tampoc, de vi ja fa temps que no n'oferim. Causava massa problemes: uns perdien l'oremus i d'altres es passaven de contents. A les hores de contemplació divina, se sentien rialletes i comentaris poca-soltes i Ell va dir prou.

—Moscatell...? Anís, potser...?

—I ara, no! Re, re d'alcohol... Bé, sí que hi ha kombutxa!

—Kombutxa? Què cony és el kombutxa?

I l'àngel, amb seràfica predisposició, li ho explica, mentre l'Isidret se serveix més croquetes. Però de seguida, n'arriben d'altres que semblen sergents i no estan per orgues: "Isidret, ha de seure bé a la cadira i utilitzar els coberts", "Isidret, no eixugui la taula amb el tovalló, es fa amb una baieta". I l'Isidret pensa que quina pesadura. Tot el dinar aguantant aquest nyic-nyic... Seran torracollons, els àngels aquests!

Per a més inri, després li diuen que no hi ha xocolata ni cap lloc on comprar tabac! I quan l'Isidret respon irat que se'n va a fer la migdiada, un tal Rafael li posa suaument l'ala sobre l'espatlla:

—Isidret, ara toca contemplar durant un parell d'hores la glòria divina.

—Sí, home, només faltava aquesta! Em vull estirar al llit!

Però en Rafael és un àngel cepat i d'empenta i, com si res, aixeca l'Isidret i se l'endú volant a una sala enorme on l'acomoda sense donar-li alternativa. Abans que pugui fugir d'allà i en un tres i no res, allò s'omple de gent que va seient amb ordre i silenci en les diverses files de cadires. Una renglera d'àngels es queda darrere, custodiant la porta i vigilant que a dins hi regni un ambient d'avinent devoció. De sobte, Bach novament: *Gloria in excelsis Deo*. I Ell, apareixent en tota la seva magnificència. El públic queda extasiat, aplaudeix.

Per contra, l'Isidret mira amb indiferència aquella esplendor de pau i amor. No troba que n'hi hagi per a tant. Badalla sense manies. Al cap de res, li venen ganes de fumar. I d'estirar les cames. I de fer un beure. Pensa que si aquelles dues hores se li estan fent eternes, què se li farà l'eternitat. No l'aguantarà pas! És clar, ha de fugir d'allà. El cel és espantós, no com se l'havia imaginat. Bé, mai no se l'havia imaginat gaire, el cel. Es refiava de la seva bona i duradora reputació.

Del cert, es podria acostumar a la música de Bach a perpetuïtat i a tota aquella olor permanent de sabó i lleixiu. Tampoc el menjar vegetarià és per ell la fi del món. No, si el cel és insofrible és perquè aquells àngels no paren d'emprenyar-lo. Tothora, Isidret cap aquí, Isidret cap allà: que si la dutxa, que si la contemplació de la glòria divina. A més, cada dos per tres, el renyen, avalats per la mateixa divinitat. Com si, en vida, no n'hagués tingut prou amb els imperatius i els retrets continus de la dona i la cunyada. N'està ben tip del Gabriel, el Rafael, el Miquel i tota la camarilla alada... Ha de fotre el camp d'allà!

Prou se'n penedeix ara d'haver anat a missa tots els diumenges, d'haver-li resat al Jesuset de guix de la tauleta cada nit abans d'allitar-se. A fe de Déu que mossèn Ramon no els ho va explicar gens bé això de la vida eterna. No és una desil·lusió, no... és una estafa! Ara s'estira els cabells d'haver acumulat mèrits a ulls del Creador. Si ho arriba a saber, al seu dia s'hagués embolicat amb la Conxita, que prou en tenia ganes. I tampoc li hauria tornat aquells calerons al Peret, que es fes fotre. Coi de cel, quina ensarronada!

A l'infern segur que tenen licors i s'hi beu vi, tant com vulguis. Segur que, aprofitant les flames, hi ha barbacoes i couen trossos gegants de carn a les

graelles. A l'infern, segur que tothom va al seu aire i ningú et diu com t'has de vestir, ni com t'has de comportar. Segur que no hi ha prohibicions, ni horaris; i que, en comptes de música de Bach i àngels pesats, hi fan ball d'envelat, amb valsos i pasdobles per arrambar per la cintura mosses guapes. L'infern, es diu l'Isidret, deu ser ple de rialles.

Però com escapar del cel? En una estona lliure, ara que hi té més confiança, l'Isidret s'atansa a en Rafael i li ho pregunta. Baixet, gairebé a cau d'orella, conscient que afronta un tabú.

—Impossible, ni en somnis! —sentencia l'àngel, mirant a banda i banda per assegurar-se que ningú els senti—. Escolta, Isidret, la situació és aquesta: deixar el món dels vius és relativament fàcil. Només fa falta morir-se o matar-se. La mort, en qualsevol de les seves concrecions, et mena cap aquí. I, entre tu i jo, es veu que l'has de fer molt grossa perquè no t'hi vulguin, al cel, que al Totpoderós li costa el que no hi ha escrit condemnar algú a l'infern. Però si bé, per entrar, el cel és un colador, no hi ha forma humana de sortir-ne...

—Això, doncs, és com una presó, collons!

—Tampoc és això, home de Déu! El lloc està precisament concebut per ser una residència eterna i, per tant, no hi ha marxa enrere possible ni tampoc, si em permets l'expressió, un més enllà del més enllà. Amb el temps, i aquí no ens en falta, t'hi adaptaràs i seràs feliç. Pensa que fondre's amb la divina essència és el sùmmum, el destí darrer, la màxima aspiració de tota ànima.

L'Isidret se'l mira amb ulls tristos i bufa... La seva màxima aspiració, la seva salvació, ara mateix i des de fa dies és fer un cigarret.